

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Henčekovej, PhD. a členov senátu JUDr. Eleny Kováčovej a JUDr. Evy Baranovej v právnej veci žalobcu: **Ing. J. V.**, *právne zastúpený JUDr. M. G.*, proti žalovanému: **Krajské riaditeľstvo Policajného zboru Slovenskej republiky, Krajský dopravný inšpektorát v Žiline**, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného Č.p. KRP-71/KDI-SK-2007 zo dňa 17. júla 2007, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Žiline č.k. 20 S 17/2007-31 zo dňa 28. novembra 2007, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Žiline č.k. 20 S 17/2007-31 zo dňa 28. novembra 2007 **p o t v r d z u j e**.

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd napadnutým rozsudkom zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného Č.p. KRP-71/KDI-SK-2007 zo dňa 17. júla 2007 ako aj rozhodnutia Okresného dopravného inšpektorátu OR PZ v Martine Č.p. ORP-P-232/DI-E-2007 zo dňa 30. mája 2007. Žalovaný správny orgán zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu.

Ako vyplynulo z odôvodnenia napadnutého rozsudku predmetom konania prieskumnej činnosti súdu v danej veci bolo vykonané priestupkové konanie a len v jeho rámci bolo možné vyhodnocovať, či došlo k priestupku zo strany žalobcu

a či postup a závery žalovaného a prvostupňového správneho orgánu boli v súlade so zákonom.

Krajský súd uviedol, že sa rovnako stotožnil s hodnotením oboch žalobou napadnutých rozhodnutí správnych orgánov, keďže právne zhodnotenie skutku, ktorého sa dopustil žalobca zodpovedalo zákonnej úprave, a to osobite ust. § 22 ods. 1 písm. k) zákona č. 372/1990 Zb., vo väzbe na odkaz cez položku 3d k citovanému ustanoveniu, v ktorom priestupkový zákon výslovne odkazuje na právnu úpravu v zákone č. 315/1996 Z.z., ktorý zákon upravuje premávku na pozemných komunikáciách (ďalej len cestná premávka), práva a povinnosti fyzických osôb, fyzických osôb oprávnených na podnikanie a právnických osôb, ako aj pôsobnosť orgánov štátnej správy a obcí na úseku cestnej premávky (§1).

Podľa názoru krajského súdu práve z ust. § 3 ods. 2 písm. b) citovaného zákona o cestnej premávke vyplýva povinnosť účastníka cestnej premávky dbať na dopravné značky a dopravné zariadenia. Pokiaľ teda žalobca nedbal na dopravné značky D13, v spojení s dopravnou značkou D56a, ktoré nepochybne sú umiestnené na Ul. V.P. Tótha v M., potom krajský súd súhlasil s hodnotením žalovaného v napadnutom rozhodnutí, ako i v rozhodnutí prvostupňového správneho orgánu, že žalobca sa dopustil priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky, čo bolo možné vyhodnotiť i ako naplnenie materiálnej i formálnej stránky priestupku podľa § 2 Priestupkového zákona, ktorým je zavinené konanie, ktoré porušuje alebo ohrozuje záujem spoločnosti. Záujem spoločnosti v danom prípade tvorí záujem na dodržiavaní povinností uložených zákonom o pozemných komunikáciách č. 315/1996 Z.z.

Krajský súd po preskúmaní rozhodnutia žalovaného správneho orgánu podľa ust. § 246 ods. 1 O.s.p. a § 249 ods. 2 O.s.p. a po oboznámení sa so spisom žalovaného dospel k záveru, že rozhodnutie žalovaného bolo vydané v súlade so zákonom.

Proti tomuto rozsudku podal včas odvolanie žalobca prostredníctvom právneho zástupcu a žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že žalobe vyhovie. Uviedol, že prvostupňový súd nesprávne právne posúdil prípad. Žalobca v žalobe namietal, že dopravná značka D13 je značkou informatívnou a neustanovuje povinnosť platiť parkovné, lebo neobsahuje komu, koľko a kedy sa má za parkovanie zaplatiť. Podľa žalobcu parkovné v čase, keď k údajnému priestupku malo dôjsť bolo miestnou daňou podľa zákona č. 582/2004 Z.z. a podľa § 36 tohto zákona podrobnosti k § 30-34 citovaného zákona upravuje obec všeobecným záväzným nariadením. Toto VZN pre ulicu V.P. Tótha v M. vydané mestom M. nebolo.

Podľa názoru žalobcu keďže takáto povinnosť (platiť parkovné) nebola zákonným spôsobom uložená, jej vymáhanie a prípadné sankcionovanie podľa zákona o priestupkoch by bolo porušením čl. 13 ods. 1 písm. a) Ústavy SR, čl. 59 ods. 2 Ústavy SR a § 22 ods. 1 písm. k) zákona č. 372/1990 Zb.

Otázkou, či bolo vydané VZN v zmysle zákonných ustanovení sa krajský súd ako i správne orgány odmietli zaoberať.

Žalovaný navrhol napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdiť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§10 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 246c O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo na nariadenom pojednávaní (§ 214 ods. 1 O.s.p.), oboznámil sa s doterajším priebehom konania vo veci, dôvodmi odvolania, vyjadrením žalovaného a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné. Rozhodol podľa § 250ja ods. 3 veta druhá O.s.p. v spojení s § 219 ods.1, 2 O.s.p. tak, že napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil.

Z obsahu predložených spisov odvolací súd zistil, že prvostupňový správny orgán pod č.p. ORP-P-232/DI-E-2007 dňa 30. mája 2007 vydal rozhodnutie o priestupku na tom skutku, že Ing. J. V. dňa 2. marca 2007 o 8.52 hod.. parkoval s osobným motorovým vozidlom značky Daewoo-Leganza, EČ X. na ulici V. P. Tótha v zóne s dopravným obmedzením (zákaz stáť) na vyhradenom platenom parkovisku, bez platného parkovacieho lístka, čím nerešpektoval dopravnú značku D56a, s odkazom na dopravnú značku D13. Uvedeným konaním podľa prvostupňového správneho orgánu žalobca porušil ust. § 3 ods. 2 písm. b) zákona č. 315/1996 Z.z. o premávke na pozemných komunikáciách v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon č. 315/1996 Z.z.), čím bol uznaný vinným zo spáchania skutkovej podstaty priestupku podľa § 22 ods. 1 písm. k) zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon č. 372/1990 Zb.), za čo mu podľa § 22 ods. 2 zákona č. 372/1990 Zb. bola uložená sankcia - pokuta 1 000,-Sk a podľa § 79 ods. 1 zákona č. 372/1990 Zb., s poukazom na § 1 vyhlášky č. 411/2006 Z.z., ktorou sa ustanovuje paušálna suma trov konania o priestupkoch v sume 500,-Sk.

Podľa § 219 ods. 2 O.s.p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

V odvolacom konaní boli medzi účastníkmi konania sporné otázky ako v prvostupňovom konaní. Spornou bola právna otázka, či žalovaný správny orgán pri rozhodovaní správne postupoval v zmysle zákona č. 315/1996 Zb. v spojení so zákonom č. 372/1990 Zb., pričom žalobca poukazoval na skutočnosť, že sa nejedná o dopravný priestupok, pretože parkovné podľa zákona č. 582/2004 Z.z. je miestnou daňou, ktorej výška a spôsob vyberania musia byť stanovené všeobecne záväzným nariadením mesta. Mesto M. však daň – parkovné pre ulicu V.P. Tótha neustanovilo.

V tejto súvislosti krajský súd konštatoval, že takéto ponímanie nerešpektovania dopravných značiek žalobcom však nie je dôvodným pre nesplnenie

jeho povinností vyplývajúcich už z citovaného zákona č. 315/1996 Z.z., resp. vo väzbe na zákon č. 372/1990 Zb.

Najvyšší súd Slovenskej republiky konštatuje, že správne orgány postupovali pri rozhodovaní v súlade s vyššie citovanými zákonmi, nakoľko ako správne uviedol vo svojom odôvodnení i krajský súd, v danej veci nebolo riešené nezaplatenie samotného parkovného, ale bolo riešené státie na mieste so zákazom státia v zmysle obmedzenia dopravnou značkou D56a, pričom výnimka bola daná len informatívnou značkou D13 v prípade, že toto dočasné státie na platenom parkovisku je len s platným parkovacím lístkom.

Najvyšší súd Slovenskej republiky sa stotožnil s odôvodnením rozsudku krajského súdu, a to najmä v rozsahu zisteného skutkového stavu, ako aj jeho právneho zdôvodnenia.

Odvolací súd v preskúmanom konaní nezistil žiadne pochybenie a porušenie zákona č. 372/1990 Zb. ako i zákona č. 315/1996 Z.z.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací konštatuje, že krajský súd sa dôsledne vysporiadal s námietkami žalobcu a žalobca v odvolacom konaní nenavrhol žiadne nové skutočnosti, ktoré by mohli zmeniť posúdenie veci.

Na základe uvedených dôvodov odvolací súd dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvého stupňa je správne a napadnutý rozsudok podľa § 219 ods. 1, 2 O.s.p. ako vecne správny potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 224 ods. 1 a § 250k ods. 1 O.s.p. tak, že neúspešnému žalobcovi nepriznal právo na ich náhradu. Žalovaný nemal nárok na náhradu trov konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave dňa 18. marca 2009

JUDr. Jana Henčeková, PhD., v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:
Nikoleta Adamovičová